

warunki kształtowania się najwyższych i najniższych temperatur dobowych, związki usłonecznienia z zachmurzeniem, stosunki opadowe, etc.).

Materiały z Seminarium (referaty i komunikaty in *extenso*) zostaną opublikowane w kolejnym zbiorze „Problemy Klimatologii Polarnej 4” (WSM, Gdynia, 1994).

W trakcie Seminarium odbyło się, pod przewodnictwem prof. dr hab. G. Wójcika (UMK Toruń), posiedzenie Komisji Meteorologii i Klimatologii Polarnej Komitetu Badań Polarnych PAN, poświęcone dalszym pracom i sprawom organizacyjnym Komisji.

Kazimierz Marciniak

Uniwersytet Mikołaja Kopernika
Instytut Geografii
Zakład Klimatologii
87-100 Toruń, ul. Danielewskiego 6

I SEMINARIUM METEOROLOGII I KLIMATOLOGII POLARNEJ, TORUŃ, 27 WRZEŚNIA 1991

Seminarium zostało zorganizowane z inicjatywy i pod kierunkiem prof. dr hab. Gabriela Wójcika przez zespół pracowników Zakładu Klimatologii UMK przy współpracy z Komitetem Badań Polarnych PAN i Oddziałem Pomorskim Polskiego Towarzystwa Geofizycznego.

Zaproszenia do udziału w Seminarium wystosowano do wszystkich ośrodków w Polsce zajmujących się badaniami meteorologiczno-klimatologicznymi w obu strefach polarnych. W obradach wzięło udział 14 osób reprezentujących 7 instytucji badawczych. Głównym celem Seminarium było przedstawienie stanu i ocena polskich polarnych badań z zakresu meteorologii i klimatologii oraz określenie możliwości i kierunku ich dalszego rozwoju.

Program Seminarium obejmował:

1. Referat pt. „Współczesne programy badawcze z meteorologii i klimatologii polarnej” wygłoszony przez prof. G. Wójcika i poświęcony głównie południowej strefie polarnej. Jego uzupełnieniem była relacja mgr D. Wielbińskiej (IMGW Gdynia) z posiedzenia Grupy Roboczej Meteorologii Antarktyki WMO w Genewie.

2. Omówienie dorobku i zamierzeń badawczych w zakresie meteorologii i klimatologii polarnej poszczególnych ośrodków w Polsce: IMGW (mgr D. Wielbińska, mgr M. Miętus – Oddział Morski IMGW w Gdyni), Wyższa Szkoła Morska w Gdyni (prof. A. Marsz), Instytut Oceanologii PAN w Sopocie (dr T. Petel-

ski), ośrodek krakowski (głównie UJ i IMGW – prof. T. Niedźwiedź), Uniwersytet Wrocławski (dr J. Pereyma), UMK (dr K. Marciniak).

3. Dyskusję i podsumowanie wyników Seminarium.

Uczestnicy Seminarium podjęli uchwałę aby zwrócić się do Komitetu Badań Polarnych PAN o utworzenie w jego ramach Komisji Meteorologii i Klimatologii Polarnej. Jednym z zadań Komisji byłoby organizowanie corocznych seminariów odbywających się na zmianę w Toruniu (UMK) i Gdyni (WSM). Najbliższe II Seminarium odbędzie się w Gdyni (w marcu 1992 r.). Materiały z poszczególnych seminariów będą publikowane.

Kazimierz Marciniak

Uniwersytet Mikołaja Kopernika
Instytut Geografii
Zakład Klimatologii
87-100 Toruń, ul. Danielewskiego 6

III SEMINARIUM METEOROLOGII I KLIMATOLOGII POLARNEJ TORUŃ, 10 GRUDNIA 1993

Organizatorem III Seminarium (pierwsze odbyło się także w Toruniu 27 IX 1991 r., a drugie w Gdyni 27–28 III 1992 r.) był Zakład Klimatologii UMK przy współpracy z Komisją Meteorologii i Klimatologii Polarnej Komitetu Badań Polarnych PAN oraz Oddziałem Pomorskim Polskiego Towarzystwa Geofizycznego.

W Seminarium wzięły udział 22 osoby z większości ośrodków badawczych w Polsce zajmujących się meteorologią i klimatologią polarną i dziedzinami pokrewnymi. Wygłoszono 11 referatów i komunikatów z których trzy dotyczyły południowej strefy polarnej (Antarktyka), sześć odnosiło się do strefy północnej (głównie Spitsbergenu), a dwa wystąpienia miały charakter ogólniejszy.

Referat pt. „Mechanizm gwałtownego ochłodzenia w późnym glacie jako efekt współdziałania w systemie zlodowacenie–ocean–atmosfera” przedstawił A. Marsz (WSM Gdynia). Przedmiotem wystąpienia A. Styszyńskiej (WSM Gdynia) był wskaźnik oceanizmu termicznego na obszarze Antarktyki. Tego obszaru dotyczył też referat M. Kejny (UMK) o typach przebiegów dobowych temperatury powietrza w Stacji H. Arctowskiego (Szetlandy Pd.).

Zagadnienie zmienności cyrkulacji atmosferycznej w Arktyce w okresie 1939–1990 Przedstawił R. Przybylak (UMK). O obszarze Spitsbergenu lub jego otoczeniu traktowały wystąpienia: J. Ferdynusa z WSM w Gdyni (przebieg średnich miesięcznych temperatury powietrza na Björnöyi), T. Petelskiego z Instytutu Oceanologii PAN w Sopocie (aerozol maryneryczny), J. Leszkiewicza z UŚ (pok-